



FOAIA POPULARA

PUBLICATIE ENCICLOPEDICA SĂPTĂMANALA

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU
 REDACȚIA: Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara
 — Cererile trebuie să fie însoțite de cost. —

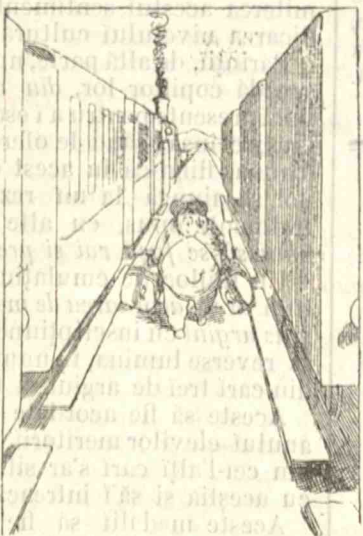
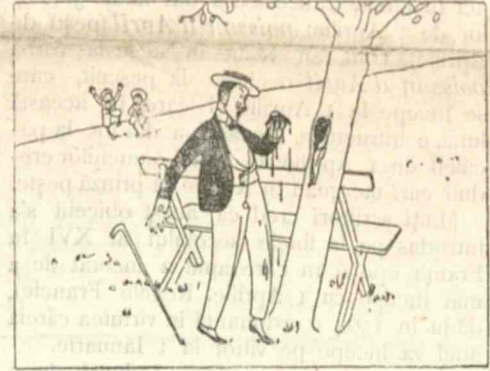
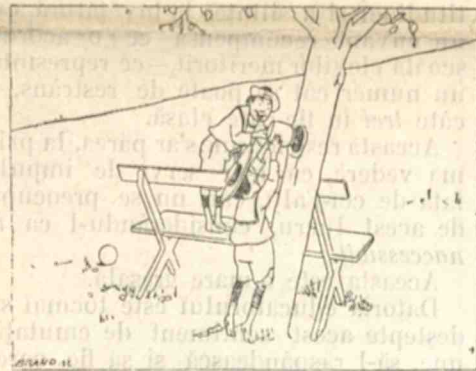
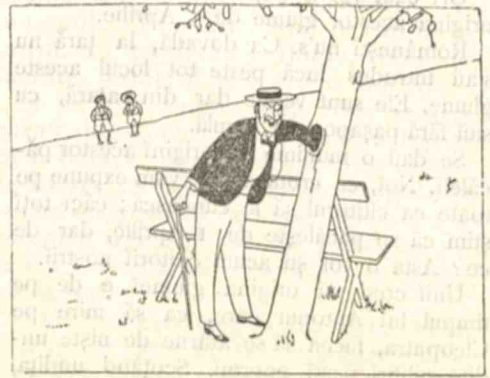
PACALELI DE 1 APRILIE

D-soara Luxița e înamorată de atâta timp de d. Firfirică, copiii la Primărie. Ca mijloc de corespondență au scorbura unui copac unde ei pun scrisorile.

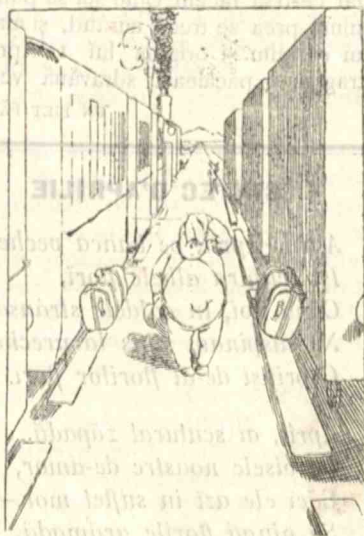
Iată pe junele Firfirică că vine radios să ia scumpul biletel, ca de obicei. Nici nu bănuia el ce va. Emoțional fiind bagă mâna...

Doi ștregari află acest secret. Vor să facă o frumoasă farasă lui Firfirică: loarnă 'n scorbura niște vopsea neagră

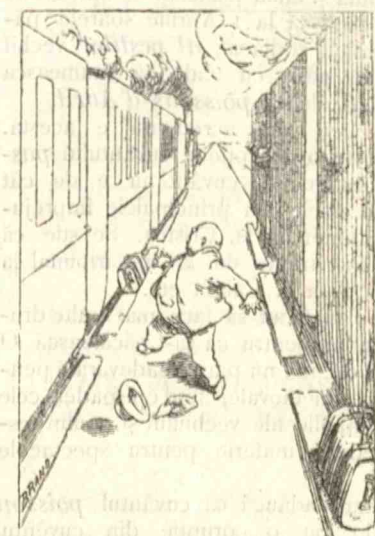
Și o scoate boită, în vreme ce, cei doi ștregari fac mare haz.



D. Călătorescu a plecat la Bêrlad, în familie. Purtând 2 geamantane s'a oboșit. Ce vreți, e o căldură tropicală.



În fine vrea să se odihnească. Pune un geamantan la o parte și cel-l'alt la cea-l'altă parte a celor două trenuri, gata de plecare.



Emoliune, foc bengal și jos cortina. Trenurile se pun în mișcare în sens contrariu, lăsând pe Călătorescu pădure de 2 geamantane.

ORIGINA PACALELEI DE 1 APRILIE

Cine nu păcălește de 1 Aprilie?

Fără îndoială că gluma, dacă e la locul ei, e frumoasă, amuzantă. Dar sunt mulți cari nu pricep ce înseamnă a glumi: ei confundă aceasta cu bătaia de joc. Ast-fel, a face pe un prieten să meargă câți-va pași spre a visita pe altul, care nici nu l'a chemat; a trimite altuia 10 duzini de sticle de șampanie — comandate de el prin telefon, fără ca să-i fi trecut prin cap aceasta — să faci pe altul să cumpere un jurnal în care spui că se vorbește de înaintarea lui etc. etc, și câte mai câte poate inventa un spirit ascuțit, sunt glume permise, în vreme ce nu se iartă cuiva să glumescă strigând: foc, său să anunțe unuia o nenorocire în familie și să-l facă să meargă în cine știe ce stradă, prăpădit, necăjit. Aceste sunt glume ordinare.

Orî cum vor fi ele, e chestia a se ști origina acestor glume de 1 Aprilie.

Românești nu's. Ca dovadă, la țară nu s'au introdus încă peste tot locul aceste glume. Ele sunt venite dar din afară, cu sau fără pașaport în regulă.

Se dau o mulțime de origini acestor păcăleli. Noi, ca cronicari, le vom expune pe toate ca cititorul să le cunoască; căci toți știm că se păcălește de 1 Aprilie, dar de ce? Asta o vor ști acum cititorii noștri.

Unii cred că origina glumei e de pe timpul lui Antoniu care, ca să mire pe Cleopatra, făcea să se atârne de niște undițe subțiri și enorme. Scoțând undița, negreșit că Cleopatra rămânea mirată. De aci în limba franceza s'a dat nume glumelor de 1 Aprilie: *poisson d'Avril* (pești de Aprilie). Cui au văzut în această vorbă *poisson d'Avril* o aluzie la pescuit, care se începe la 1 Aprilie și care, în această lună, e infructuos. Aceasta a dat loc la păcăleli de 1 Aprilie pe contul oamenilor creduli cari mergeau în Aprilie să prinză pește.

Mulți scriitori cred că acest obicei s'a introdus pe la finele secolului al XVI în Franța, epocă în care anul a încetat de a mai începe cu 1 Aprilie. Regele Franciei, dădu în 1564 o ordonanță în virtutea căreia anul va începe pe viitor la 1 Ianuarie.

Ca consecință se dădură cadouri de 1 Ianuarie, iar la 1 Aprilie se făcură felicitări în glumă și chiar păcăleli. Se mai crede iarăși că, fiind-că la 1 Aprilie soarele părăsște semnul zodiacal, *al peștilor*, vechii francezi au găsit cu cale să numească aceea zi (păcălelile) *poissons d'Avril*.

Părerea cea mai acreditată e acesta. *Poisson* este o corupție a cuvântului *passion* și acest joc de cuvânt nu e de cât o aluzie la unele din principalele împrejurări ale patimei lui Is. Cristos. Se știe că Christ a fost trimis de la un tribunal la altul, de la Ana la Caiafa etc.

Ast-fel, l'au făcut să facă mai multe drumuri în zadar pentru ca să-l păcălească. O ast-fel de origină nu pare neadevărată pentru timpurile medievale, când episoadele cele mai respectabile ale vechiului și noului testament dedeau materie pentru spectacole publice.

D. Quitard adaugă că cuvântul *poisson* n'ar fi de loc o corupție din cuvântul *passion*.

A fost ales chiar într'adins în locul numelui lui Christ pe care era imposibil în Evul mediu a'l pune într'un ast-fel de obicei, din cauza josiției până la un punct a moravului.

Chiar alegerea acestui cuvânt (*poisson*) se explică cu atât mai mult cu cât, primii creștini persecutați, pentru a înlătura goana ce li se făcea, numeau, în sens figurat, pe Mântuitorul prin cuvântul grec *ichthys* (pește) un fel de inițialog misterios format din primele litere de la 5 cuvinte sfinte: *Iêsous, Christos, Theou, Uios, Soler* (Isus Christos al lui D-zeu fiu mântuitor).

* * *

Acum că am explicat, pe cât cu putință toate legendele originii păcălelilor de 1 Aprilie, să dăm câte-va păcăleli celebre din vechime.

Electorul de Colonia, fratele celui de Bavaria, fiind la Valenciennes a anunțat că va ține o predică la 1 Aprilie. Mulțimea grămădită la biserică, Electorul veni la amvon făcu semnul crucei și strigă: *1 Aprilie!* Se coborî apoi în răsetele și glumele mulțimei și o porni frumos.

Iată și alta care a descreșit multe frunți. La 31 Martie 1846 *L'Evening Star* anunță cititorilor săi pentru a doua zi o foarte frumoasă expoziție de măgari care va fi deschisă în sala de agricultură din Islington. Un număr considerabil de amatori sosiră până în ziua la locul indicat de ziar și, spre marea lor mirare, recunoscură, de și cam târziu, că *faimoșii măgari nu erau de cât ei însuși*, căci alte ființe nu erau acolo.

Cum vedem origina e veche, și acest obicei datează încă din Evul mediu iar la noi s'a introdus, probabil prin influența Occidentului.

Și, zierele noastre au avut de multe ori glume frumoase, bine inspirate, întinzând — ce e mai nostim — curse și altor confrăți.

Așa, mai acum câți-va ani, ziarul *Independența Română* a publicat că la Galați a fost prinsă o *balenă*.

Care n'a fost mirarea când, a doua zi, toate cele alte ziare reproduseră știrea extra-ordinară și imposibilă, și multă lume o crezu.

În special la noi se glumește mult. Firea românului e pornită pe glumă, pe păcăleală. A *păcăli* se conjugă. Ceea ce e însă rău e că suntem păcăliți tot-d'a-una și la ori-ce ocazie; se pare că 1 Aprilie e tot anul.

Ne păcălesc toți, suntem păcăliți de toate.

Dar ce-o să facem! Cine stă să pună toate la inimă prea se trece curând, și mai bine, acum că știm și origina lui 1 Aprilie, ia să tragem o păcăleală sdravănă vecinului.

UN BIET PĂCĂLIT.

CINTEC D'APRILIE

*April, April, pe banca veche
Iși scutura albele flori,
Când noi, în caldele strânsori,
Ne suspinam stins la ureche,
Coprinși de-ai florilor fiori.*

*April, ai scuturat zăpadă
Pe visele noastre de-amor,
Căci ele azi în suflet mor.—
Să ningă florile grămadă,
Ca sub lițoliul uitător
Să 'nmormănteze-acest amor!
De ce pe vise-ai nins zăpadă
April, April fermecător?*

DESPRE EMULAȚIUNE

Emulațiunea este dorința de a întrece pe alții prin calitățile sufletești, precum aptitudinea și silința la învățatură, cum și prin superioritatea darurilor naturale.

Tot progresul, gradul de civilizațiune și de cultură în care se află omenirea astă-zî, se bazează pe emulațiune, cu un cuvânt pe tendința, pe aspirațiunea de a fi întâiul.

Dacă unii elevi sunt dotați de la natură cu mai multe însușiri sufletești, cu mai multă aptitudine la învățatură, aceasta nu însemnează că educatorul să le permită mândria față de alții mai puțin dotați; din contra să tindă a le sădi în minte mai mult modestia de cât mândria.

Premiile ce se acordă la sfârșitul anului școlar sunt mobile puternice pentru deșteptarea emulațiunii, însă lucrurile se petrec cu totul alt-fel când e vorba de marea majoritate a clasei.

Iu școlile statului se observă următorul lucru: câți-va elevi își dispută cu ardoare locul întâi, restul clasei, sau mai bine marea majoritate, nu se preocupă cătu-și de puțin de acest lucru, — este cu totul indiferentă, — cei mai mulți nu se gândesc la faptul important, că numai o *învățatură solidă* poate să le ofere un viitor mai scutit de griji și de mizeriile ce le-au îndurat părinții lor înșiși.

Premiile, fără îndoială, sunt expresiunea superiorității intelectuale, a aptitudinii și a silinței la învățatură, cu un cuvânt recompensa ce o acordă școala elevilor meritorii, — ce reprezintă un număr cât se poate de restrâns, — câte trei în fie-care clasă.

Această restricțiune s'ar părea, la prima vedere, că n'ar servi de impuls față de cei-l'alți, cari nu se preocupă de acest lucru, considerându-l ca *inaccessibil*.

Aceasta este o mare greșală.

Datoria educatorului este tocmai să deștepte acest sentiment de emulațiune, să-l răspândească și să fie oarecum proprietatea inerentă a clasei, cu alte cuvinte să aibă în vedere transmiterea acestui sentiment la toți și ridicarea nivelului cultural al clasei.

Părinții, de altă parte, nu greșesc dacă acordă copiilor lor, *din când în când* mici prezente pentru a-i escita la muncă, greșesc însă, când le oferă bani în tot-d'a-una, fiind-că în acest cas copiii lor pot să ajungă la un rezultat diame-tralment opus, cu alte cuvinte din *buni să se facă răi și pretențioși*.

Un mijloc de emulațiune la învățatură ar fi acordarea de *medalii de bronz și de argint* cu inscripțiunea *Fiat lux* — să reverse lumina, în numărul de șease, din cari trei de argint și trei de bronz.

Aceste să fie acordate în tot cursul anului elevilor meritorii, cum și altora din cei-l'alți cari s'ar sili să rivalizeze cu aceștia și să-i întrecă.

Aceste medalii să fie restituite de elevii școlii la finele anului școlar și numele celor cari le-au purtat să fie în registrele școlii și menționate în certificatele de promoțiune.

Un alt mijloc de emulațiune ar fi instituirea punctului de merit.

Prin punct de merit înțelegem eliberarea unei adeverinți imprimată elevului care a obținut nota 10 la un studiu oare-care, cu semnătura profesorului.

Instituirea, sau mai bine acordarea punctelor de merit, se practică până în ziua de astăzi în Institutele unite de la Iași,—este dispozițiunea cea mai înțeleaptă și cel mai bun mijloc pentru deșteptarea emulațiunii la studiu.

Așa dar, recompensele de cari dispune profesorul să fie următoarele:

Aprobarea și elogiul prin cuvintele scurte: bine sau foarte bine, când elevul răspunde ast-fel.

Nimica nu ridică mai mult moralul unui copil simțitor de cât aceste două cuvinte, expresiunea gradului de simțință la învățătură și a răspunsurilor sale la întrebările puse.

Terminând, cred că instituirea punctelor de merit în școlile statului ar ridica foarte mult nivelul cultural al diferitelor clase și ar face să scadă în mod simțitor numărul îngrozitor de corigenți și de repetenți ce se observă la încheierea situațiunii școlare de finele anului.

24 Martie, 1899

A. VENTUL, Profesor.

NOAPTE DE VARA

*Monarchul nopților aruncă,
C'o dărnice nesfârșită,
Din ochiu-i blând, vâpăi de aur
Peste pădurea adormită...*

*Si ca'n surdină se aude
Venind din zări îndepărtate,
O doină, care 'și plânge 'n goluri
Acordurile 'ndurerate.*

*Pe când zefirul își îngână
Prin ramuri, sfânta melodie,
Peste copaci se lasă ritmic
O ploaie de melancolie.*

*Iar riul, ca bătut de gânduri,
Nervos alunecă la vale,
Purtând cu el aceleași unde
De-apururea pe-aceiași cale...*

ION DAFIN.

UN RAMAȘAG

Se prinsese în ajunul lui 1 Aprilie cu cinci colegi de scenă, că, în mijlocul comediei ce va juca în seara păcălelilor, va face una așa de boacăna, că până și toți actorii vor crede-o de adeverată.

Prinsoarea era pe 10 sticle de Pommery și se socotea ca și câștigată, căci Ruteanu era un așa de dibaci actor, atât de maestru în arta comică, în cât, fără îndoială, va ști să profite de ocazie spre a isbuti.

Se făcuseră chiar între actrițe două tabere.

Una, în frunte cu vestita Cariana, vesela de odinioară, încă doritoare de a bea șampanie, în spumele căreia să mai revadă, ca într'o undă fermecată, amintirile trecutului;— cea de a doua cu tânăra și șglobia Paula Dudu, primadonă ușoară a teatrului, care luase partea adversă mai mult dintr'un sentiment de ură contra lui Ruteanu — sentiment, sau mai bine zis asentiment, cu motivele lui care erau deli-

cate după cum se șoptea între indiscreții.

Orele până la reprezentație au trecut. A doua zi la ceasurile 8 și jumătate, în fața unei săli pline, cortina se ridică pentru a se juca prima unei piese, care în repetiție încă a făcut șgomot: *O afacere încurcată*.

Și scenele se succedau unele după altele în aplausele și hohotele mulțimei. Situațiunile cele mai incurcate veneau să se limpezească, una câte una, dășirate de mâna nevăzută a autorului, un tânăr care debuta așa de minunat. În sală domnea o atmosferă de veselie; toate frunțile se descrețiseră; chiar bătrânul d. Logica, profesor de filosofie la liceul din localitate, care ride așa de rar și cu atâta măsură, chiar el a mărturisit-o, fără jenă, celor 2 prietenii ai săi, că a ris în acea seară pentru 5 ani de acum înainte.

Fără îndoială că afirmarea bătrânului profesor era prețioasă, și încă din 2 puncte de vedere: una, arăta că filosoful nostru ridea prea puțin lucru, care dovedește că filosofii sunt sobrii, și a doua că el era sigur că va trăi încă 5 ani de acum înainte.

Dar să trecem peste acest incident: filosofii sunt oameni, și ea atare se pot înșela.

Ruteanu era în rolul lui Vasilache Ibrîșim, agentul electoral, care, după ce chefuise o noapte ntregă cu *aligătorii*, venea la club să raporteze isprăvile.

Era minunat de bine.

Atâta joc de scenă, atâta natural, atâta foc puneau el în mișcări, că sala se svârcolea într'un răs spasmodic, iar dintre culise, colegii așteptați nerăbdători să vadă mai repede păcăleala de 1 Aprilie, pentru care se pusese rămasag cele 10 sticle. Ce vreți, actorii sunt artiști și artiștilor le place șampania.

Și după ce se petrecu un act de cel mai mare efect comic, în care Ruteanu fu chemat de trei ori, artistul obosit, sdrobot, eșind de pe scenă, până să-i vie replica, se repezi în cabină.

Îi era o sete grozavă. Atâta vorbă, atâtea mișcări, căldura care domnea în toată sala, îl sufocau. Pe o poliță avea vecinic o sticlă cu cognac... Sorbi repede, fără a se uita la sticlă, și ca fulgerul sbură pe scenă, auzind glasul regisorului care-l chema.

— Fie că rău mă arde cognacul, zise el.

Și intră în scenă.

Trebuia să joace înainte: să se vaite să se tăvălească pe jos de beție, să reprezinte pe alcoolicul arțăgos și furios.

O arsură grozavă, din ce în ce mai mare, coprindea stomacul lui Ruteanu.

Incepu să-și piarză par'că cunoștința și, fără să-și oca sama, să se svârcolească, să urle, să cheme ajutor.

În sală răsuna un hohot de răs omeric, care părea că dărâma clădirea.

Între culise, actorii strigau în cor: E sublim!... și chiar Paula Dudu, care de când cu ruptura dintre ea și Ruteanu nu scosese o vorbă de bine de talentatul artist, chiar ea se porni pe vorbe elogioase.

Și când între culise se vorbește de bine de un coleg — lucru care, se zice,

că se petrece la 100 de ani o dată — apoi să fiți siguri că acel actor e talent.

În vreme ce în sală se rostogolea risul—ca un bulgăre de zăpadă, pornit dintr'o înălțime, care coborând se tot mărește, înfășurându-se în noui strate până să ajungă jos,—pe când între culise toți erau încântați, Ruteanu pe scenă se sbătea ca în prada morței, strigând din ce în ce mai cu voce stinsă: ajutor, ajutor, m'am otrăvit!..

Și nimănuși, absolut nimănuși, nu-i venea să creadă ceva.

Scena se potrivea minunat de bine cu gemetele lui Ruteanu, și toți exclamau că jocul lui era așa de natural, atât de perfect că par'că era în realitate.

Gâfâind, d'abia tărându-se, Ruteanu se apropie de culise.

— Auziți-mă, un doctor, mor!... strigă el cu vocea stinsă.

— Ha! Ha!... Păcăleala. Vrea să ne păcălească... 1 Aprilie... Să câștige rămasagul... Nu... Nu... Nici în ruptul capului. Ce pehliyan!.. Haide, prefă-te înainte, publicul te-o crede, noi nu.

Și pe când aceste toate frase se strecurau dintre culise, Ruteanu se repezi ca o fiară în dosul decorurilor, nebun de durere, cu ochii injectați, rupându-și cu mâinele părul din cap, căzu ca o grămadă nesimțitoare de carne, jos pe podele, rămânând nemișcat, cu pumnii strînși.

D'abea atunci camarazi începură a pricepe că nu e glumă la mijloc.

D'abea atunci, — pe când pe scenă piesa se represinta înainte, pe când în sală toți repetau: Bre! dar mare actor! —cei dintre culise chemau în grabă un doctor.

Și pe când comedia *O afacere încurcată* tocmai se sfârșea, în aplause unanime, în dosul pânzelor, la doi pași distanță, se petrecea o dramă: doctorul venind imediat, spuse sentențios celor adunați în jurul lui Ruteanu:

— Domnilor, camaradul D-v. a murit; cred otrăvit.

1899

ILIE IGHEL DELEANU

ZINTI D'APRIL

*De luni de zile o iubeam
Și'n dragostea'mi nebulă,
Scrisori într'una 'i trimiteam,
De nu'mi era a-bună.*

*Și zi cu zi eu așteptam
Răspunsul ca să'mi vie,
In cât p'aci, p'aci eram
Să plâng la nebulie.*

*Dar ce minune ne-auzită
Răspunsul astă-zi îl primesc
Și inima'mi mai mult palpită
Citind cuvântul: «Te iubesc»*

*Mă domirii... fără 'ndoială,
Căci bilețelul ce primii,
E o curată păcăleală
Căci astă-zi e Aprilie 'ntâi.*

POPESCU-TITAN

ERUDIȚIUNEA SENTIMENTALĂ

„Sentimentele nu sunt numai necesare spiritului pentru a și completa cunoștințele, ele hotărăsc chiar despre caracterul său și despre natura acțiunii.” NECKER

Se povestește că, cu o noapte mai înainte de a fi prezentat Platon de către tatăl său ca discipul lui Socrate, acesta din urmă ar fi văzut în vis că ținea în brațe un pui de lebădă care, după ce îi crescură penele, își întinse aripele și făcându-și vânt, printr'un asalt cutezător, se înalță cit' putu de sus în aer, răspinzind tot de o dată și o cîntare de o dulceță nespasă.

De aci prezise Socrate ce era să devie Platon, cel supranumit mai în urmă *divinul* și Homerul filosofilor, din cauza înaltelor sale cugetări și a limbajului elegant (despre care Cicerone zicea că: Dacă Dumnezeu din cer s'ar cobori să vorbească cu oameni, ar alege limbajul lui Platon.)

Legenda de mai sus, pe cît este de frumoasă pe atît este și de instructivă. În adevăr, cîntarea de o dulceță nespasă era cultura enciclopedică și mai ales sentimentală cu care Platon a inspirat o mulțime de inimi nobile, era farmecul ce împrăstia doctrina sa ideală și din care era să se inspire altele genii în viitor.

Un preceptor de azi n'ar mai putea, de sigur, visa ca Socrate; în erudiția de azi predominînd scepticismul, care din natura sa e neplăcut.

Dîndu-se în acele vremuri mai multă precădere culturii sentimentale fără a se neglija știința, Grecia putu da naștere la o pleiadă de filosofi de care, cu drept, se va putea mindri în toate veacurile. În adevăr, erudiția în antiquitate era superioară celei de azi, prin faptul că nu se neglija de loc dezvoltarea frumoaselor sentimente. Instrucțiunea fiind enciclopedică, același om era în același timp mare orator, iscusit militar, poet, filosof, istoric—de și cunoștințele nu erau sistematizate ca astăzi, dezvoltarea însă a facultăților intelectuale se făcea în armonie, nu se nesocotea educația fizică și morală și de aceea și instituțiile de stat erau mai respectate, devotamentul militarilor mai recompensat, artiștii mai stimulați, iar gustul de estetică în artă și literatură mai încurajat. Toate progresele pe care le face azi filosofia și știința sunt clădite pe temelii puse de vechii creatori ai științei și filosofiei.

Orî-cit de vastă este știința de azi față cu cea de atunci, meritul este și va rămîne al acelora cari au pus prima piatră fundamentală.

Orî-ce erudiție care ridică pe om în sfere mai înalte ale cugetării, trebuie a-și avea fundamentul în morală, în partea sentimentală, cea nobilă a naturii omului, căci a voi a studia înseamnă a satisface o necesitate a spiritului simțînd o plăcere neexplicabilă de a cunoaște un lucru sau altul.

Cel surd din naștere nu va simți plăcerea în muzică; — celui orb din fașe nu-i va plăcea un tablou; pe cel sceptic nu-l va mișca o poezie frumoasă; pe cel îmbătrînit în grosolanii nu-l îndupleci cu cele mai delicate

vorbe sau cu mișcările cele mai grațioase, chiar de i s'ar apleca înainte'i un Venus. Puterea de a mlădia orî și ce caracter ar fi cea mai mare artă filosofică, căci cum am putea face pe cine-va să simtă ceea ce din natura sa nu poate simți? Omul în dezvoltarea sa percurge mai multe fașe de care depinde foarte mult cultura sa. Inclinațiunile bune sau rele se manifestă în adolescență; atunci partea cea bună a inimii are nevoie de încurajare, cum floricelul are nevoie de un aer curat. Nobilele sentimente se impun numai prin acțiuni nobile, nu prin vorbe aspre și amenințări, cum se face în educația scolastică. Partea cea rea a naturii nu se va desvolta de cît numai dîndu-i-se prilejul.

Rolul educației de azi de a se impune prea de timpuriu lucruri abstracte în școli, tocmai cînd spiritul nu suportă și cînd impresiunile frumoase manifestîndu-se au nevoie de a se cultiva, face ca multe din nobilele caractere să se împetrescă, lipsind spiritul tocmai de plăcerile ce-l înalță, și de aci ese acel materialism nerațional ce nu va putea fi în veci izvorul virtuților morale. Nu toate cunoștințele sunt neapărat importante; există și între ele o ierarhie.

Inobilirea caracterului, prin încurajarea frumoaselor sentimente și înălțarea către o morală ideală, e cea din tîiu condițiune a unei erudiții înalte. Să nu uităm că, în antiquitate, Pitagorienii începeau școala dimineața cu muzica, cîntînd cu lira și harpa.

Marele geniu *Lope de Vega* a scris peste un milion de versuri și a compus aproape 2000 de piese teatrale.

În 24 ore el putea compune o piesă. Intru cît oare se scade meritul său dacă credea că Dunărea trece prin Suedia?

Așa dar, nu micile cunoștințe relative formează geniul, ci impulsivitatea internă.

Toată omenirea a fost condusă de sentimentele marilor creatori ai moralei, nu a scepticilor. Devotamentul și înălțarea morală nu au aface cu scepticismul. A fi om de caracter, sentimental mai întîi, e mult mai frumos de cît a fi om de știință și imoral, materialist.

«Filosoful, zice Renan, se înțelege mai ușor cu cel ignorant dar curat la inimă, de cît cu cel jumătate instruit.»

E foarte frumos pentru un om erudit ca să aibă o inimă nobilă; el va fi în tocmai ca o grădină în care, pe lângă arbori fructiferi, sunt și flori miroitoare.

PAUL PANATIESCU

PE MARE

Pe marea ce tremură n' sponul

Dușului graii de suspine—

Pescarul vâslește nainte

Sub farmecul stelelor pline.

Vâslește spre zarea aprinsă

De sufletu-i dornic, nebun...

Nu-i pasă de cîntecul mării,

Nu știe ce apele spun!

În urma lui valuri se nălță,

Dar luntrea mereu și-o avântă:

Un dor îl frământă de-o vreme—

De-acea tol mână și cîntă...

DUMITRU TIMRAȘ.

SCRIITORII MARI STREINI



MAX NORDAU

Unul din cei mai ageri scriitori, nemilos, fără scrupule, care a venit să rupă valul fățarniciilor sociale, convențiilor deșarte, minciunelor de 1 Aprilie ca să zicem ast-fel, care se practică însă tot anul și în toți anii, este Max Nordau.

Max Nordau este, cu drept cuvânt, filosoful acestui sfârșit de veac. În locul filosofiei grele și indigeste, el a introdus la modă o filosofie ușoară, pricepută de toată lumea și care are drept țintă de-a arăta minciunile vieții noastre, bazată pe adevărate convențiuni.

Max Nordau este născut în Buda-Pesta, din o familie evree, în anul 1849. A studiat medicina și la 1872 a trecut examenul de doctorat. Dupe aceasta a început să se ocupe cu literatura și pe rînd a vizitat Germania, Rusia, Austria, Norvegia, Anglia, Franța, Spania, publicînd impresiuni de călătorie, care se deosebesc prin o mare exactitate de observațiune. Intors din nou în Ungaria, el se stabili ca medic la Pesta și apoi în 1880 părăsi Ungaria, pentru a se stabili definitiv la Paris.

Lucrările lui mai de căpetenie sunt *Minciunile convenționale* și *Paradoxele*, ambele traduse în limba franceză. Apoi vine *Boala veacului*, un fel de roman foarte ciudat, cu multe tendințe umanitare și quasi-socialiste.

Ultima lucrare a lui *Max Nordau* este *Comedia sentimentală*. Ca și *Boala Veacului*, această lucrare e un roman. E vorba de un tânăr profesor Gustav Bruchstaedt, care este pândit de o tînră femeie, D-na Ehrwein, care voește să-l prindă în mrejele sale și răusește în parte, până cînd profesorul este scăpat de bătrîna sa mamă. Cum se vede, și din partea bărbatului și din partea femeii, acciși comedie se joacă, *Comedia sentimentală*, care dă titlul romanului. Concluzia este, că pentru a juca această comedie tot femeia este mai dibace.

Ultima fază a talentului lui *Max Nordau*, romanul, nu va face însă să dispară fina observațiune a talentatului și satiricului scriitor care a scris *Minciunile convenționale* și *Degenerarea*.

Pe lângă profesiunea de scriitor, *Max Nordau* exercită și pe cea de medic,

și cum am spus mai sus, o exercită la Paris.

În Germania Max Nordau are foarte multă trecere și operele sale sunt publicate în edițiuni populare și în special în edițiunea librăriei populare Victor Ottman din Lipsca.

În românește au apărut scrierile sale *Degenerare și Minciunile convenționale*. etc.

O DESGROPARE

E o dimineață de toamnă. Într-o căsuță modestă, de la marginea orașului, se găsisse un om mort de curând, abia îmbrăcat. După figura lui, să fi fost între trei-zeci și ceva de ani, o față ce arăta să fi suferit mult, mai ales în urmă, dar o față par'că nu tocmai ca pe urma morței — ceva mai colorată, mai aprinsă.

Totuși murise de câte-va ore numai.

Era un străin despre care nimenea, chiar din vecini, nu putea să spună ceva, de cât că doară știa că suferea de o boală de inimă și că venise acolo cam de aproape două ani, fără să fi legat în acest timp cu cine-va vre-o prietinie. În localitatea aceea de munte, voia poate să se caute la aer curat; nimic în colț nu se mai știa despre dânsul, dacă avea rude ori nu — nimic. Trăise așa de retras, că nu'l vedeau cu zilele eșind din casă.

Când eșea, se îmbrăca ușor, și o lua încet, cu capul în jos ca un bătrân, până la marginea dealului; acolo se oprea puțin, — pe urmă urca la deal. Acasă, era îngrijit de o bătrână.

Citea mult și cânta din vioară — în colo, nimic, nimic; un traiu de tot curios, poate boala îl făcea să fie așa, dar lumea, vecinii, nu'l socoteau să fie tocmai cu mintea întregă.

Ast-fel, în acea dimineață, bătrâna îl găsi pe *Domnul* lungit jos lângă pat, așa îmbrăcat gata și ne mai suflând. Era mort de abinele, cu ochii umflați, nările contractate, însă cu fața cam aprinsă.

Nici rudă, nici prietin — la două zile fu îngropat simplu de tot: Primăria îi dase *loc gratis* și doctorul doar adaose autorizația pentru îngropare...

Liniștea nopții se întinsese peste tot și era o noapte întunecoasă.

În cimitirul *Valea-Vie*, cine-va sapă...

De sub streșina bisericii, din când în când se aud țipetele plângătoare ale unei cucuvele adăpostită acolo, și mai din spre fundul cimitirului, cazmaua groparului care lovește cadentat în pământul prea tare uscat. Sapă el acolo o groapă pentru adoua-zi; nu mai are când să le facă, de cât noaptea. A îmbătrânit acum în această slujbă greoaie, dar ori și cum, prea s'au îndesit și morții — une-ori aduc acolo, câte trei și chiar patru pe zi și cine știe numai, cât de greu se poate sapă o groapă!..., ba trebuie făcute la linie.

Săpase acum ca de un metru, când de o dată, aude ceva pe lângă dânsul, un fel de scormoneală în pământ, alături... Ori și cum, fricos nu era, dar în acea clipă un fior îi trecu prin tot corpul și și simți și pe cap părul măciucă. Lângă dânsul, în groapă, felinarul părea că se stinge și acum se înțelegea mai bine că odinioară... par'că în mormântul de alături, cine-va mugește înădușit... O sudoare rece îl cuprinsese și dintr-o asvârlitură, fu deasupra

pe movila de pământ scoasă din groapă, puse mâna pe cazma și o rupse la fugă pe după biserică, printre cruci, gâfâind de par'că să i iasă sufletul. În fugă mai încolo scapă cazmaua din mână.

Lângă biserică, locuia rectorul cimitirului. L'a trezit din somn esplicându-i groaza lui, cum că cine știe dacă n'ar fi cine-va... viu acolo...

Din nou s'au dus la groapă, cu felinare și însoțiți acum și de cei doi „ajutori“ ai groparului.

Din mormântul proaspăt, unde sub seară îngropaseră pe „străinul“, încet se mai auzeau încă, par'că mugete și svârcoliri...

Au priceput totul.

Rectorul, porni în fuga calului în oraș, iar groparii se puseră pe săpat acolo.

Curând după aceea se înturnă dânsul din oraș, cu procurorul, care autoriză desgroparea. Groparii tocmai ajunseseră la sicriul...

Au scoborât în groapa adâncă niște lațuri de funie groasă și prinzând sicriul de amândouă capetele l'au tras afară pe movila de țărână...

Doamne, câtă groază!.. trei felinare, unul lângă altul — se vede destul de bine... Capacul sicriului, era scos din cue, de abia dacă se mai ținea, iar din năuntru, o mână slabă și plină de sânge, eșită afară...

Și... au mai avut curajul să ridice capacul, dându'l la o parte...

...În sicriul, mortul îngropat chiar în acea seară, era întors cu fața în jos, cu părul încheștat în sânge, cu picioarele ghemuite, cu fața una cu sânge și cu ochii mari deschși...

Dar acum, era mort pentru tot-d'acuma; prea târziu îl desgropaseră și prea târziu se deșteptase din leșinul lui...

Ast-fel, a doua-zi din nou îl îngropară pe streinul mort...

V. GH. GHERASIMESCU.

CUGETARI

*. Viața e o problemă a cărei soluțiuni nu se găsesc.

*. Leul are titlul de regele animalelor; omul ca să fie deasupra lui și-a luat pe acela de «regele naturei». — Nu e acesta o vanitate?

*. Femeea e izvor de nenorociri pentru unii, clipe de plăceri pentru alții.

*. Dumnezeu făcând femeea a dotat-o cu frumusețe; dracul a dotat-o cu viclenie... Acum, care bărbat mai poate rezista unei femei?

*. Mulți nu simt; alții au simțământul prea dezvoltat. Care pot suporta greutățile vieții mai bine? Eu cred că cei d'ntâi.

Sublocot. A. NÂDEJDE.

SUPLIMENT GRATUIT

Cu numărul viitor (17) se va trimite tuturor stimateilor noștri dd. abonați un fru os supliment gratuit: o delicioasă romanță pentru voce și piano, scrisă într'adins pentru „Foaia Populară“ de maestrul d. Leopold Stern. cuvinte de d. Al. Roșianu.

Romanța e din cele mai atracțioase și va forma o plăcută surprisă pentru cititorii noștri.

Dd. cititori cu numărul vor reclama suplimentul de la chioșcuri în mod gratuit, dat cu cumpărarea numărului.

Atragem dar atenția cititorilor noștri asupra numărului viitor.

FEMEEA JAPONEZA

În genere oamenii sunt mai curând dispuși să condamne de cât să judece. Așa este și cu privire la femeile japoneze. Cercul de acțiune al femeii japoneze e puțin cunoscut și puțin înțeles: căsnicia ei, viața de familie nu sunt cunoscute nici celor cari trăesc de mult în Japonia.

Care să fie cauza? Japonezul e foarte afabil, însă el păstrează o rezervă nepătrunsă cu privire la toate acele afaceri personale, despre cari crede, că nu sunt afaceri de interes pentru măsafirii lui străini. Însă numai viața din casă ne poate arăta ce este căsnicia japoneză. Un bărbat străin cu greu își poate arunca o privire aci; mai curând o damă. O Europeană, care a încheiat o amicție intimă cu o Japoneză, poate pătrunde chipul ei de acugeta și a simți. Aceasta s'a și întâmplat în unele casuri și a dat materie pentru scrieri voluminoase, dar numai în chip sporadic și de aceea unilateral.

Poate oare o Japoneză să fie numită frumoasă după gustul nostru? Care e idealul japonez al unei femei? Fața trebuie să fie îngustă și lungă; fruntea înaltă; părul ca mătasa; aceasta e o condiție de căpetenie. Când o Japoneză are nenorocirea de a avea părul creț, ea face tot posibilul spre a-l netezi, pe când damele din Europa își fac cărlioane și perciuni cu fierul cald.

Gustul japonez cere ochi înguști și lungi. Sprancenele trebuie să fie numai niște linii fine, mult d'asupra ochilor; aci mai vine în ajutor briciul și căneala. Nasul tipului ideal cum îl zărim în tablouri, e foarte coroiat cum îl vedem în Arabia și în Siria.

Gura japonezilor nobile trebuie să fie mică buzele pline și rumene. Gâtul lung și mlădios ca la lebădă. Pelița trebuie să fie albă ca fildesul. Japonezul cult nu poate suferi colori deschise, forme viguroase cum se întâlnesc la poporul de jos, cu fața lui lată și cu nasul turtit.

Regulele educațiunii și etichetei distinsse reclamă de a inclina ușor înainte capul și umerii; pasul trebuie să fie scurt și iute; piciorul să se ridice prea puțin, așa ca opincile să se târască pe pământ. Aceasta e și un semn de modestie, zice Japonezul; ș'apoi rochea cea strâmtă nici nu permite alt-fel. Portul cel frumos și mișcările grațioase, moi și nici odată violente, ne fac o impresie generală multumitoare. Despre Japoneze nu putem zice că umblă încet, căci ele fac totul cu o liniște și siguranță proprie, ce ne deșteaptă adese-ori sentimentul: avem timp.

Pe cât de ușor este de a observa pe Japoneză în publicitate, pe atât de greu este de a arunca o privire în viața de familie. Dar tocmai aceasta este care ne arată pe femeie în sfera ei cea mai proprie de acțiune; numai aci putem cunoaște și înțelege modul ei de a gândi și a simți. Cei mai mulți străini cunosc numai câte-va porturi din Japonia, unde influența Europeană e foarte puternică. Aparențele înșală mult și judecata superficială duce la concluziuni cu totul greșite.

A P E L

S'a făcut și se fac mari și multe eforturi pentru atingerea unui scop dorit, adică acela de a face și pe țaran ași munci ogorul lui, producându-i oare-care foloace.—S'a înființat școli aproape în toate Comunele, dar întru cât școlile nu pot a da cunoștințe mai întinse, mărginindu-se numai la un restrâns cerc de cunoștințe, ar trebui ca școlarul eșit de pe băncile școlii, să urmeze o școală practică, care îi folosește foarte mult. Și acest scop nu se poate atinge de cât prin conferințele populare și înființarea de cercuri culturale.

Pe aceste motive în Com. Bărsesci, jud. Putna, s'a înființat un «Cerc cultural» cu menirea de a aduce la știința sătenilor cunoștințe folositoare și învățăminte practice în tot ce se atinge de mișcarea lui individuală și de oare-ce resursele îi sunt slabe, fac un călduros apel în numele membrilor Cercului cât și a sătenilor, la persoanele bine-voitoare care, în interesul progresării țărânilor, să ne dea bine-voitorul d-lor concurs, ajutându-ne cu reviste, scrieri, cărți, etc., pentru fondarea unei biblioteci de unde să se adape sătenii cu dintr'o apă vie, dătătoare de sănătate.

Aduc dinainte viile mele mulțumiri. Onor. persoane care se vor grăbi a ne ajuta în acest înalt scop, și a căror nume vor rămânea adânc săpate în inima sătenilor, precum date și publicității.

Deleg. Cerc. Cultural Bărsesci, N. VECHULESCU
Invățător

FRACUL ȘI JOBENUL

Aceste două atribute ale galei au un istoric destul de interesant. Iată cum s'a «desvoltat» fracul.

Popoarele Europei, fără deosebire, purtau până prin secolul XIV, haine largi. Germanii au fost cei dintâi cari au început să poarte haine lungi până mai sus de genunchi, dar strâmte. Pe timpul războiului de 30 de ani, Germanii purtau aceste haine tăiate din dărât. Francezii au primit această haină germană, dar au îmbunătățit-o: oficerii francezi își făceau hainele strânse pe talie. Aceste haine se numeau «juste au corps»: oficerii germani au aplaudat haina franceză și au primit-o; ei însă au mers mai departe: aripel hainei le purtau întoarse și legate la spate. Cu ace. Această formă e prototipul fracului, și numele îi s'a dat după forma aripelor întoarse sau răsfrânte (latinește *Fractus*, resfrânt). La 1720 oficerii de cavalerie germană au cerut de la regele Frideric Wilhelm I dreptul să capturească cu roșu pulpanele resfrânte ale hainei. Această uniformă a ajuns universală în Europa și era haina de gală pe la curți, precum e și azi (uniforma ambasadorilor).

Cu izbucnirea revoluției franceze fracul a devenit haină civilă, căci până atunci era militară. În adunarea notabililor la 1787 toți deputații rangului al treilea apărură în fracuri negre, simple. Fiind-că ei cereau ștergerea tuturilor privilegiilor, fracul deveni simbolul libertății-cugetării; iar pe timpul terorismului fracul deveni unica haină iertată claselor culte. După patru-zeci de ani fracul deveni haină europeană de stat, atributul eleganței. Mulți îl găsesc nepractic și fără gust, el însă și-a păstrat caracterul său sărbătoresc și toate națiunile culte ale Europei îl întrebuințază ca haină de ocaziuni solemne.

Un tovarăș credincios al fracului e jobenul, care e de origină chineză.

Să lăsăm cu totul la o parte principiile noastre proprii și să considerăm mai întâi acele povești morale, ce se dau fetei tinere în Japonia. Din cea mai fragedă copilărie li se predică necentenit, că înainte de toate fata trebuie să fie ascultătoare și gata la ori-ce sacrificiu; acestea sunt virtuțile supreme.

Fetei i se spune, că pentru tatăl său soțul său trebuie să înfrunte ori-ce primejdie, să renunțe la ori-ce avantaj sau bogăție, să suporte ori-ce rusine, ba trebuie să comită chiar o crimă. Ast-fel, în cele din urmă, tânăra japoneză ajunge la convingerea, că interesul său propriu, comparat cu cel al familiei sale sau al patriei, n'are nici o însemnătate și nici o valoare. Mai întâi ascultarea și devotamentul, apoi pot găsi loc și alte virtuți.

În Europa nu cere nimeni, ca o femeie să-și sacrifice bunul suprem, virtutea sa, pentru acela, pe care îl iubeste mai mult, căruia îi dă-torează ascultare. În multe cazuri acest sacrificiu este la japoezi cel mai distinct, pe care îl poate aduce o femeie sau o fică și nu trebuie să judecăm actul însuși, ci cauzele care îl provoacă. În puține țări din lume femeia își împlinește datoriile cu atâta abnegație de sine ca în Japonia.

MIS. I. ONAR.

IDEI ȘI FAPTE

Pitacus, face parte din cei 7 înțelepți ai grecilor. Născut la Mitilena, insula Lesbos,—după ce goni din țară pe regele Meleagne, care era un tiran, căpătă fratele orașului pe care îl guvernă ca un filosof, înzestrându-l cu multe legi foarte înțelepte, care erau redactate în versuri. Trăi pe la anul 580 a Cr. și muri în vârstă de 70 ani.

Iată câte-va din cugetările lui:

- Timpul e cel mai plăcut dar scurt.
- Viitorul este cel mai ascuns și negru.
- Lucrul cel mai rar care ar trebui să-l faci ori-cine este să nu se imprumute de la amicii.
- Cine nu știe să tacă, nu știe nici să vorbească.
- Să prevezi nenorocirile ca să le întâmpini; iar când vin să le rabzi cu coragi.
- Fă-ți amicii în timpuri fericite și cearcă-i în timp de restrînte.
- Cum vei fi către părinții tăi, asemenea vor fi și fiii tăi către tine.

G. D. SIMIONESCU.

Numărul de paște va apare Foii 15 Aprilie, când se va pune în vânzare în toată țara. Acest număr, ca și cel de anul trecut, va fi dedicat în întregime sărbătorii învierii Mîntuitorului. Vom avea articole tratând despre **Origina Paștelor**; **Legenda ouelor roșii**; **Paștele la noi**; **Paștele la diferite popoare**; **Nuvelă de paște** etc. etc.

Pe pagina I-a avem o mare ilustrație: **Invierea** de pe celebrul Rubens și mai multe gravuri umoristice în text.

Din cauza mărimii tabloului de pe pagina I-a vom fi nevoiți a schimba literile titlului, punând la acel no. altele mai mici.

Chinezii încă de mult purtau pălării cilindrice, în felurite colori. Un pălărier francez, Dupont, a imitat pălăria unui chinez venit în Europa și în scurt timp el deveni milionar. Asta a fost acum 70 de ani. Ca toate curiozitățile modei, cilindrul a fost introdus în scurt timp în Germania, Anglia și Italia. Răspândirea lui e datorită însă revoluționarilor de la 1848. Carbonarii și democrații purtau pălării de păslă turte. Toți cei cu pălării de păslă erau suspecti și expuși persecuțiilor, de aceea cetățenii pacinici, cari voiau să arate că nu sînt de nici-un partid, purtau jobene. Astăzi e pălărie «Oficială» a civililor la ocaziuni solemne. Numele *joben* îi s'a dat după numele marului pălărier francez *Jobin*.

BIBLIOGRAFIE

Colaboratul nostru, talentatul poet Ieșan, d. Ion Dafin, a pus sub presă un al doilea volum de versuri care va apare în curând, coprinzând cele din urmă poezii ale sale, foarte multe inedite.

Fără îndoială că succesul ce l'a repurtat cu primul volum îi asigură o frumoasă victorie. Il așteptăm cu plăcere.

PAȘANIILE LUI GULLIVER

8

VI

Luai cu mine șase vaci și șase tauri vii și câte-va oi și berbeci ca să le duc în țara mea pentru a le înmulți; ca nutriment le luai fân și grâu.

Ași fi fost mulțumit să iau și șase pitici, dar regele nu voi să-mi permită aceasta.

Având ast-fel pregătite toate lucrurile o pornii în luna Septembrie 1701 pe la 6 ore dimineața; când făcusem patru kilometri mergând spre Nord, vântul începu spre Sud-Est; pe la șase ore seara descoperi o mică insulă, lungă aproape de o jumătate de kilometru către Nord-Est. M'apropiai și aruncaii ancora către coasta insulei care era la adăpost de vânt și mi'păru nelocuibilă. Băui puțin și mă culcai. Dormii aproape șase ore, căci începuse să se facă ziua după două ore de când mă sculaseam.

Dejunaii și timpul fiind favorabil ridicai ancora, și făcui acelaș drum ca în ziua precedentă, condus după busola mea din posunar.

Mă hotărâsem să merg, dacă era posibil, la una din insulele situate la Nord-Est de țara Van Diemen.

În ziua aceea nu descoperii nimic, dar a doua-zi, pe la trei ore după prânz când făcusem, după calculul meu, aproape douăzeci și patru de kilometri, descoperii o navă care mergea spre Sud-Est. Arangiaii toate pânzele și după o jumătate de oră, nava zărindu-mă, arboră un stindard și trase o lovitură de tun. Nu-î așa ușor, să credeți, a vă comunica bucuria ce simți la speranța că am să revăd încă o dată dragă-mea țară și scumpele mele moșii pe care le părăsisem.

Eram transportat de bucurie de a vedea pavilionul Englitereii.

Puseii vacile și berbecii în bozunarele paltonului și m'asezai pe marginea șalupei mele.

Vasul vecin era un vapor englezesc de

comerțului care venea din Japonia pe mare, comandat de căpitanul Jean Bidell un bărbat cinstit și priceput lucru mare.

Avea aproape cinci-zeci de oameni pe vas, printre care recunoscu pe unul din vechii mei camarazi, anume Williams, care vorbi într'un mod foarte plăcut de mine, cu căpitanul său. Acest gentil om îmi făcu o bună primire și mă rugă de a-i povesti de unde veneam și unde mă duceam; eu însă crezui că-l mai nemerit să-l povestesc întreaga mea călătorie în două trei clipe, scoțind de prin posunare vacile și berbecii mei, făcându-l ast-fel să creadă mai bine de unde veneam.

Îi arătați piesele de aur pe care le avem din Blefescu cum și portretul Majestății Sale în mărime naturală împreună cu cele mai multe minunății din această țară. Îi dădui și lui citi-va napoleoni și-i făgăduii, că la sosirea noastră în Anglita, îi voi face un prezent care va consta din o vacă și un berbec.

Nu voi mai întreține cetitorii cu poveștile mele de pe drum: sosirăm la Dunes la 13 Aprilie 1702.

N'avusei de cit o singură nenorocire, că un șoarece din vapor m'ami mîncase din oile ce le aduceam din Blefescu.

Cit timp stătu în Anglia făcu o avere considerabilă arătînd animalele oamenilor și ca să pot începe o a doua călătorie le vindu-i pentru șase sute de napoleoni.

Nu mă puteam obișnui de fel cu oamenii fiind-ca toți mi se păreau mititei ca cei din Liliput.

Nu șezui de cit două luni cu ai mei și cu familia mea: pasiunea nesăturată de a vedea țări străine mă făcu ne-astâmpărat.

Lăsa patru sute de napoleoni femeii mele și o stabilii într'o bună casă la Redriff; restul îl lua cu mine, parte în bani, parte în obiecte, pentru cazuri de nevoie.

Biata nevastă-mea se ruga într'una de mine să pu capăt odată călătoriilor astea periculoase, dar eram bine convins că soarta așa-mi era ursită.

GULLIVER IN TARA URIAȘILOR

CAP. I

Fiind condamnat de natură și de soartă la o viață atât de agitată, după două luni de la întoarcerea mea, cum am spus, părăsi încă odată pământul meu natal și mă îmbrăca la Dunes, în ziua de 29 Iunie 1702 pe un vas anume *Aventura*, comandat de căpitanul Jean Nicolas, care pleca spre Surate.

Avurăm vântul foarte favorabil pînă la înălțimea capului „Bunei Speranțe“ de unde luarăm o proviziune de apă dulce.

Căpitanul nostru găsindu-se atunci turburat din cauza unor friguri grozave, nu puturăm părăsi capul de căt la finele luni Martie. Atunci, reînținserăm pânza și voiajul nostru fu fericit pînă la strămoarea Madagascar; dar fiind-că sosisem la nordul acestei insule, vînturile care, în aceste mări, suflă tot-d-a-una egal între Nord și Vest cam de la începutul lui Decembre pînă la finele lui Mai, începură la 29 Aprilie a sufla foarte puternic spre coasta despre Vest, timp de vre-o două-zeci de zile, așa că furăm împinși puțin spre Orient de insulele Moluques pînă când încetă vântul.

Căpitanul vaporului ne prevesti că a doua zi o nouă furtună se va ridica.

Așa se și întâmplă. Un vînt de Sud în-

cepu a se ridica. Strănseram imediat pânzele de la catartul vasului. După multă temere, nava se conducea perfect. Vourăm atunci să întindem pânza cea mare însă fusese distrusă de violența vîntului.

Marea crescuse mult și valurile se sfărâmau unele pe altele.

Făț cu uraganul teribil ce era pe mare, furăm nevoiți să strângem pânzele și să ne lăsăm să fim conduși de vînt unde-va voi. Drumul nostru era spre Nord-Est; vîntul ne ducea spre Sud-Vest.

La 17 Iunie 1703 zărirăm o mare insulă sau un continent, pe coasta dreaptă a căreia se vedea o limbă de pământ care înaintea în mare și un mic golf care permitea intrarea unui vas mai mare de o sută tone.

Aruncarăm ancora la un kilometru de acest mic golf: căpitanul nostru trimise doi-spre-zece oameni din vasul său, cu vase pentru a lua apă dulce pentru vapor. Îmi cerui voi a-i însoți pentru a vedea țara și a face toate descoperirile ce ași putea. Când ajunserăm pe pământ nu văzurăm nici râuri, nici fântâni.

VA URMA

SOMĂȚIE

Somăm pe următorii domni, cari au găsit de cuvîntă a se abona de la apariția „Foaii Populare“, a primi tot anul ziarul și, la toate rugămintele noastre ce le-am făcut, sau să ne tot amăe sau să nu răspundă, a ne trimite IMEDIAT micul cost al abonamentului, — alt-fel le vom publica numele în întregime, însoțit de cuvinte meritate, și vom reclama autorităților respective.

Lată numele acestor onorabile persoane :

N. I. L. (șef portărei) Cal. (com. T.) N. Mat. (inv. com. M.) M. T. Mich. (implegat Docuri) Titu P. (com. Bor) C. S. Preot. P. P. (com. Str.-D) Dobre St (notar) Ion Tân. (com. Fr.) C. S. Preot. St. g. (com. Cot.) I. Alex. (inv. v. c. Car.) Th. L. Galați) Nich. (inv. c. Str. D).

Administrația

CRONICA EVENIMENTELOR

DIN ȚARA

A. S. R. Principesa Maria a sosit în capitală Duminică 8 Martie, venind din străinătate, împreună cu copiii săi, micul principe Carol și mica principesă Elisabeta.—D. general Poenaru a fost numit șef al marelui Stat Major. D. general Jak Lahovari a fost numit comandant al corpului I de armată din Craiova, iar d. general Popescu a fost numit comandant al cetății București.—Locuitorii din împrejurimile Bulevardului Pake Protopopescu au fost alarmați de o înfloritoare crimă ce s'a săvârșit Duminică 28 cor la n. 88 din sus numitul Bulevard. Un mic negustor anume Bucur Nicolaie în vîrstă de 56 ani, pe când voia să intre în cărciumă ca să ridice obloanele a fost strâns de gât de un tâlhar care se ascunsese de cu seară în pivniță. La țipetele soției care alarmase vecinii, îndrăznețul hoț a zdrobit îndată pieptul nenorocitului Bucur, care încetă din viață în cate-va clipe. Pe urma lui plîng soția și 5 copii. Pînă acum nu s'a putut descoperi autorul.—Săptămîna trecută s'a inaugurat linia ferată de joncțiune T-Oc-

na-Comănești-Palanca cu căile ungare în punctul Palanca Ghimeș. Lungimea totală este de 56 kilometri și costul de 26.149.000 lei.—Duminică 28 cor. corul Mitropolitan, a dat un concert religios la biserica «Cuibul cu Barză» în scop de a se putea repara biserica. Succesul a fost desăvârșit.

DIN STRAINATATE

Ziarul «Figaro» în urma publicării documentelor anchetei secției criminale a Curții de casație în afacerea Dreyfus a fost dat în judecată și condamnat la o amendă de 500 franci.—O telegramă din Armenia spune că în timp de o lună de zile au murit de foame peste o mie de oameni.—Ultimele știri telegrafice sosite din Atena spun că Theotokis va fi de sigur însărcinat de a forma noul minister.—Agitațiile studenților din Petersburg iau proporțiuni din zi zi. Se presupune că Țarul este dispus să încheie universitatea pentru un an de zile.

JOCURI DISTRACTIVE

ARITMOGRIF

de D-șoara *Cecilia Tanenzapf*, Ghimpați

	1	9	13	1	12	In Biserica
10	4	12	20	1	Impărat roman	
	6	11	9	5	La mări	
	4	10	4	8	3	1 Poemă epică
	9	4	6	7	4	O măsură
	11	2	11	9	Inconjurare	

Inițialele și finalele citite de sus în jos dau numele a doi pictori celebrii.

*

CUVANT-ROMBIC

de C. Mihăescu, comuna Manoleasa.

- consoană
- • • pasăre care nu cântă tot anul
- • • • animal răpitor
- • • • tot pasărea de sus
- aceeași consoană

Mijlocul ne dă tot numele animalului. Cuvintele citite și invers dau aceleași nume ce reprezintă. Deslegătorilor se acordă 3 premii, câte 2 note musicale. Se primesc deslegări pînă la 10 Aprilie.

Deslegătorii jocurilor distractive

Jocurile din No. 12 s'a deslegat ast-fel: *Șarada*, Corsetul; *Aritmogriful*: Vasile Lucaei, Temnițele din Seghedin iar *Anagrama* Birt-trib.

Au trimis deslegări exacte: Doamnele și d-rele Marie Angelescu Loco; d-na Kirikița din strada Regală, Loco; Thythy Giurgiu; Marie Păltinescu Brăila; Ana Rădulescu Craiova; Aurelia Weissman Focșani; Sofia C. Ioncoviți Giurgiu; Cecilia Tanenzapf Ghimpați; Speranța Trofin Loco; Eleonora Popescu Râmniceni; Florica Avram Focșani; Elena Lerescu Loco; Adele Puft Iași; Marie Ștefănescu Iași; Bella Rosa Iași; Victoria Popescu Călărași; Natalia Mihăilescu Loco; O abonată din Călărași; Rebeca și Anna Vecsler Loco; Smaranda I. Popescu gara Ianca; Klara Krigsman Brăila; Ecaterina și Polixenia Polemi Brăila; Luisa Zucher Loco; Teodora G. Panciu; Maria Marinescu Panciu; Maria Frunză Galați, Paraschiya Ionescu Prahova.

D-nii Ionel V. Dimitriu, Giurgiu; I. S. Popescu, gara Ianca; C. Lăzărescu, Craiova; George Manolescu Ploiești; Dic, Loco; T. Stoenescu, Loco; Max Schwartz, Loco; F. de Brăila; Old Firchard; Brăila; Tebarag Nalsa, Brăila; C. G. Economu; Loco; Herman I. Hirsch, Loco; Isidor Herzowitz, Brăila; N. N. Cotărescu, Craiova; Gh. I. Popescu, Căteana; Găpangel-Ocna, Loco; S. Fränkel Loco, Oscar Wessely, Loco; Hyacinthus, R. Sărat; Al-

Tili Motzune din Ghimpați; V. Cochinescu, Giurgiu; Poppa, Loco; Ștefan Epunescu, Giurgiu; I. Văleanu, Cosmești; N. Ballea Buzău; Stavri R. Buzău; Cip, Loco; B. Cucută, Ialomița; Coriolan de Vilcea; N. P. Drăgulescu, Argeși; Cernea I. Alfred, R. Vilcea; Retty, R.-Vilcea; G. M. Mihăilescu, Iași; C. Mihăilescu, Dorohoi; I. Ionescu Craiova; Caporal Popescu I. Vlad, Fortul Măgurele; Phoebus, R.-Sărat; D-tru Teodorescu Slatina; Gr. Crețescu, Galați; Arhimede L. Maris, Brăila; Fotin G. Antipa, Brăila; Z. Mateovides, Brăila; V. Enăceanu, Brăila; Octaviu I. Roșca, Brăila; Maris Trasiubul, Brăila; Elias M. Demayo, Călărași; G. Colgiu Cara-murat; V. Th. Stoian T.-Neamtz; G. Loama, Loco; C. Ionescu Loco; Const. Stoenescu, Loco; Const. N. Hagi Ilie student Loco; Teodorescu, Netzești; G. Dragomir, Birlad; Raliu N. Georman, Craiova; I. Georgian, Zimnicea; Căpitan Stănescu; Alex. Vasilescu Brăila; Telemek Georgescu, Zimnicea; S. D. Moysa, Panciu; N. Scorțeanu, Ploești; I. M. Orășanu, Brăila; P. Negreanu, Călărași; I. Săndulescu, Zimnicea; St. Udeanu, Slatina; Petre Niculescu, Giurgiu; Avedic G. Șahim, Giurgiu; Năsturel, Tirgoviște; Băliță, Tirgoviște; A. Pavlide Brăila; Gr. Udrescu, Slatina; G. C. Cosiminos, Brăila; Andrei Marinescu, Slatina; B. Popescu; Grindași; E. M. Dan, Tecuci; C. Dimitriul, Tecuci; C. D. Iarea, R.-Sărat.

Premiile în număr de cinci constind din cite un volum «Voluntarul» au fost câștigate prin tragere la sort de dd. N. Ballea Buzău; I. Săndulescu Zimnicea; P. Negreanu, Călărași; Ch. I. Popescu Băilești și d-ra Aurelie Weissman, Focșani, care sunt rugați a ne trimite adresele spre a le expedia premiile.

De închiriat

De la Sf. Gheorghe, o pereche case etajul I, compuse din 3 odăi elegant tapetate, 2 săli mari, sufragerie și buclnie, situate în centrul orașului: Calea Moșilor 108, în apropiere de Hotel de Londra și Bulevardul Domniței. Chiria anuală 1300 lei, plătită în rate semestriale.

Doritorii le pot visita în orî-ce zi, iar pentru informații a se adresa proprietarului, d-lui Ilie Ighel Deleanu, la redacția noastră.

ROMÂNIA
PREFECTURA JUDEȚULUI CONSTANȚA

Pentru că nici în ziua de 26 Februarie trecut nu s'au prezentat concurenți spre a se da în antreprisă construirea localului de arest preventiv din Constanța se aduce la cunoștința generală că în ziua de 30 Aprilie 1899, se va ține o a treia licitațiune publică atât în localul acestei prefecturi, cit și în localul Direcțiunei Generale a închisorilor din București.

Ofertele vor fi sigilate și se vor primi chiar în ziua licitațiunei până la ora 4 p. m., însoțite de garanția provizorie de lei opt mii în numerar sau efecte.

Supra oferte nu se primesc.

Planurile, devisele și caetul de sarcini se pot vedea în cancelaria serviciului județean, în toate zilele de lucru.

Dispozițiunile art. 68—79 din legea comptabilităței publice sunt aplicabile acestei licitațiuni.

No. 2045.

G R A D I N A
Preutul Ilie
Biserica Cotroceni — București

Arborifruiteri; Arbori pentru șosele; Arbori altoiți de ornament. Arbusti. — Plante urcătoare. — Brazi. Pomi austriaci, Thuya și alte. Asemenea și stupi de prăsilă.

MAURICIU FILIP LAZAR
Calea Victoriei, (Pasagiul Vilacros)

Mare Magazin cu Mobile și Tapisserie

se găsește în tot-d'auna un depou foarte important de Dormitoare, Sufragerii, Birouri, Garnituri Pentru Saloane, Lămpi, Covoare, Perdele, etc. cu Prețuri Moderate

Vânzare și în rate

Atelier de Cismărie
— Str. Karagheorghievici No. 13 —
(în fața stab. Hugo)

unde ori-cine se convinge atit de formele cele mai noi de calitate și de soliditatea încălțămintelor cât și de prețurile moderate.

Cu stimă, IOAN VASILESCU.

P. A. IONESCU
AVOCAT
— Stenograf al Camerei —
Consult 8—10 și 6—7.

Predă și lecții de Stenografie

3000 Decalitrui de tuică, naturală de prune, de 14 și 15 grade, veche de Cămpulung se află de vânzare cu prețul foarte modest.

A se adresa pentru lămuriri proprietarului, d. P. Diaconescu, proprietar, com. Berevoești, județul Muscel.

CURA DE PRIMAVARA

Pelin bun extrafin

Se vinde numai la
„DEALUL ZORILOR“

la G. S. Ardeleanu
—GALEA VICTORIEI No. 107 BUCURESCI—

Lithografia + Tipografia
Fabrica de Cartonage
Pharmaceutice

ALBERT BAER

Fondat 1850

Casa proprie

Usina motrica

TELEFON

BUCURESCI

Strada Num. Pompiliu D

LA GRANDE ENCYCLOPÉDIE
Inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts

PUBLIÉE SOUS LA DIRECTION DE MM.

BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
E. DEBENBOURG, prof à l'École des langues orientales.
A. GIRY de l'Institut, prof à l'École des chartes.
GLASSON, de l'Institut, prof à la Faculté de droit.
D' E. HAHN, bibliothécaire de la Faculté de médecine.
C. A. LAISANT, docteur es sciences mathématiques.

CH. V. LANGLOIS, ch. de cours à la Fac. des let. de Paris.
H. LAURENT, examinateur à l'École polytechnique.
E. LEVASSEUR, de l'Institut, prof au Collège de France.
G. LYON, maître de conférences à l'École normale supérieure.
H. MARION, professeur à la Sorbonne.
E. MUNTZ, de l'Institut, conservateur de l'École des Beaux-Arts.

Secrétaire général: André BERTHELOT, député de la Seine.

BIBLIOTHÈQUE COMPLÈTE

Quelle belle chose aussi qu'une ENCYCLOPÉDIE bien faite et que de riches- ses contiendra ce nouvel inventaire de nos sciences.

Paris FRANCE

La GRANDE ENCYCLOPÉDIE. Va nous délivrer d'une multitude de volumes indiennes de l'omniscience.

Amène MOUSSAZ

23 VOLUMES PARIS 27600 PAGES

30 GROS VOLUMES DE 1200 PAGES

Broché: 650 fr.
payables 20 fr. par mois ou 550 fr. comptant

Relié: 800 fr.
payables 25 fr. par mois ou 700 fr. comptant

S'adresser à M. Nicolesco BASILE, Libraire, 8 Str. Biserica Enei, à BUCAREST.

COLECȚIA ANULUI I, SE AFLĂ DE VÂNZARE LA REDACȚIE